

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lars Kepler
SPINDELN

Copyright © Lars Kepler 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05063-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KEPLER^{LAŠ}

PAUKOVA MREŽA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Laš Kepler želi da unapred upozori čitaoce na to da su neki događaji i pojedinosti iz „Lazara“ i „Senke“ otkriveni u „Paukovoju mreži“.

Bio jednom serijski ubica po imenu Jurek Valter. Bio je suroviji i ubio je više ljudi nego ijedan drugi ubica u severnoj Evropi.

Čovek koji je najzad okončao njegov ubilački pohod bio je glavni inspektor Jona Lina. Jona ne veruje u urođeno ili metafizičko zlo i verovatno bi sugerisao da je Jurek, jednostavno, izgubio onaj deo duše koji omogućava čoveku da bude čovečan.

Samo nekoliko ljudi znalo je za Jurekovo postojanje, ali većina njih nesumnjivo bi tvrdila da je svet postao bolje mesto bez njega.

Jurek Valter sada je mrtav, ali to što je nešto otišlo ne znači da je sasvim nestalo, kao da nikada nije postojalo. Kada nešto prestane da postoji, ono za sobom ostavlja opasnu prazninu – prazninu koja će na kraju biti popunjena na jedan ili drugi način.

Margo Silverman čula je topot konjskih kopita po komadićima kore drveta dok je životinja galopirala po osvetljenoj stazi.

Nebo je bilo mračno, avgustovski vazduh svež.

Drveće je promicalo sa obe njene strane, nestajući u noći pre nego što se ponovo pojavi u sjaju sledećeg stuba sa svetiljkom.

Margo je bila šef Nacionalne kriminalističke jedinice u Stokholmu i odlazila je na jahanje u Vermde, istočno od prestonice, četiri puta nedeljno. To joj je pomagalo da razbistri glavu i usredsredi se.

Konj je jurio po uskoj stazi i srce joj je ubrzano kucalo od njegovog brzog koraka.

Mogla je nakratko da spazi stvari na ivici svog vidnog polja: palo drveće, daleku ivicu polja, vlažan džemper sa osmehnutim licem prebačen preko prepreke za preskakanje.

Margo se nagnula napred i osetila vetar na licu.

Pokreti konja bili su asimetrični dok je galopirao, levi kuk bio mu je viši od desnog.

Posle svaka tri koraka, prednja desna noga odskakala mu je od zemlje, posle čega je sledio trenutak lebdenja kroz vazduh.

U tim sekundama, dok su leteli nad zemljom, osećala je žmarce u butinama.

Katul je bio švedski punokrvni škopac dugih nogu i jakog vrata, i Margo je trebalo samo da gurne nogu nazad i podigne kuk da ga potera u galop.

Pletenica joj je odskakivala po leđima svaki put kad njegova kopita udare o zemlju.

Videla je kako je jelen projurio preko čistine kroz zanjihanu paprat.

Svetlost je bila isprekidana na poslednjem delu staze i Margo više nije mogla da vidi zemlju ispred sebe. Sklopila je oči i prepustila se, verujući Katulu, puštajući da je nosi napred.

Kada je otvorila oči, ugledala je osvetljenu štalu između drveća i usporila konja do kasa.

Margo su leđa i prsa bili znojavi i mogla je da oseti mlečnu kiselinu kako je peče u mišićima posle jednosatnog jahanja.

Poterala je Katula kroz kapiju i sjahala.

Bilo je već skoro jedanaest sati uveče i njen *sitroen* srebrne boje bio je jedini auto parkiran ispred štale.

Povela je konja kroz mrak prema zgradi. Njegov oglav je zveckao, a kopita su tiho trupkala po suvoj, izgaženoj travi.

Iz jednog od boksova u štali čula je nekoliko glasnih udaraca.

Katul je stao kao ukopan, podižući glavu i malo uzmičući.

„Hej, šta se dešava?“, upitala je Margo, škiljeći u tamu između traktora i koprive.

Konj je bio uplašen i snažno je duvao kroz nozdrve. Pomilovala ga je po vratu i pokušala da ga namami da pođe u štalu, ali on nije hteo da se pomeri.

„Šta je bilo, momče?“

On se stresao i naglo izvio u stranu, kao da će da jurne.

„Hej, miran.“

Margo je stegla uzde i odlučno ga povela polukružnom putanjom kroz visoku livadsku travu na pošljunčanu zaravan. Svetla ispred štale davala su svemu u okolini tri oštre senke.

Katul je zafrektao i spustio glavu.

Margo ja zaškiljila prema suprotnoj strani zgrade i mada ništa nije mogla da vidi, zadrhtala je.

Kada su najzad uspeli da uđu u osvetljenu štalu, skinula je jahačku kacigu. Vrh nosa bio joj je crven, a pletenica plave kose teško joj je visila niz kariranu jaknu. Iznad sara dubokih čizama, jahačke čakšire bile su joj prljave.

Vonj đubriva i sena teško je visio u vazduhu.

Ostali konji bili su tihi dok je vodila Katula do boksa za pranje, skidala mu sedlo i kačila ga u zagrejanu ostavu za opremu.

Nekoliko uzengija zveckalo je o drveni zid.

Prvi zadatak bio joj je da opere Katula i prekrije ga ćebetom, a zatim je morala da ga odvede u njegov boks, nahrani ga, dâ mu malo dodatne soli i isključi svetla pre nego što pođe kući.

Posegnula je u džep da se uveri da nije izgubila staru očevu pljosku. U njoj je nosila sredstvo za dezinfekciju ruku umesto žestokog pića – ne zbog

toga što je to bilo naročito praktično, već zato što joj je donosilo sreću i zabavljalo je.

Vrata prema dvorištu su zaškripala i Margo je osetila nalet osećaja nelagodnosti. Izašla je u glavnu prostoriju i provirila prema prednjem delu zgrade.

Čula je kako se Katul meškolji u boksu za pranje iza nje. Iz creva je tamni mlaz vode oticao pored češagije prema rešetki odvoda.

Nekoliko drugih konja je zafrkalo, topćući kopitima po zemlji, a iz razvodne kutije na zidu čulo se tiho brujanje.

„Hej?“, oglasila se Margo.

Zadržala je dah, stojeći potpuno nepomično, pogleda na trenutak usmerenog na vrata i mračni prozor, pre nego što se ponovo okrenula prema Katulu.

Videla je odraz svetala s plafona u ispuščenju njegovog crnog oka.

Margo je nakratko oklevala pa izvadila mobilni telefon i pozvala Johanu. Njena supruga nije se javila i Margo je osetila kako joj se stomak steže od nervoze. Prošle dve nedelje Margo je imala utisak da je neko posmatra. Čak je počela da se pita da li su je Služba bezbednosti ili Odeljenje za specijalne istrage stavili pod nadzor. Ona nije bila paranoična osoba, ali veći broj anonimnih poziva i nestali par minduša naterali su je da se upita da li neko progoni nju ili Johanu.

Margo je pokušala da ponovo pozove. Telefon je zvonio i zvonio, ali, baš kada je trebalo da se uključi govorna pošta, čula je pucketavi zvuk.

„Mokra i gola“, javila se Johana.

Margo se osmehnula. „Kako uvek uspem da pozovem tačno u pravo vreme?“

„Sačekaj da te prebacim na spikerfon.“

Nešto je zašuškalo i zvuk u pozadini se promenio. Slika nage Johane, koja stoji usred njihove blistavo osvetljene spavaće sobe, potpuno vidljiva iz voćnjaka jabuka ispred kuće, proletela je Margo kroz glavu.

„Izvini, upravo se brišem“, rekla je Johana. „Jesi li krenula kući?“

„Prvo moram na brzinu da operem ovog mališu crevom.“

„Ne zaboravi da voziš oprezno.“

Margo je mogla da čuje kako se Johana briše peškirom dok su razgovarale. „Pobrini se da navučеш zavese i proveriš da li su vrata zaključana“, rekla je.

„Kao da smo u filmu *Vrisak*. Upravo me gledaš iz vrta, zar ne? A pre nego što uspem da zaključam vrata, ti ćeš već biti u kući.“

„To nije smešno.“

„Dobro, šefice.“

„Uh, ne želim više da budem šef; nisam dobra u tome. Bilo mi je dobro dok sam bila detektiv, iako sam bila pomalo kočoperna, ali, pošto sam sada glavna...“

„Prestani“, prekinula ju je Johana. „Ja bih te uzela za šeficu bilo kog dana u nedelji.“

„Ola-la.“ Margo se nasmejala. Raspoloženje je počelo da joj se popravlja. Čula je kako Johana spušta roletne i uzica zvecka o radijator.

„Uključi rotaciona svetla i dođi kući“, rekla joj je Johana. Glas joj je zvučao slabo, udaljeno.

„Jesi li uspela da pošalješ devojčice u krevet?“

„Jesam, iako me je Alva pitala da li više voliš svog konja nego nju.“

„Ajoj.“

Čim su prekinule vezu, osećaj nelagode ponovo se prikrao i obuzeo Margo. I dalje je mogla da čuje blago zveckanje, koje se nastavilo još trenutak ili dva pre nego što je prestalo. Moralo je da dopire negde iz unutrašnjosti štale, pomislila je Margo. Zvučalo je kao kada kante okačene u hodniku lupkaju jedna o drugu.

Jedan konj naslonio se na zid, od čega je drvo zaškripalo.

Margo se okrenula prema vratima.

Izgledalo je kao da neko visok pokušava da se sakrije u senkama pored prostorije sa jaslama. Racionalni deo njenog bića znao je da je to samo ormar u kome drže metle, ali izgledalo je kao da se ističe iz senki mnogo više nego inače.

Vetar je tutnjao po limenom krovu i drmusao prozorske okvire.

Margo je pošla niz prolaz između boksova. U uglovima vidnog polja treperile su joj rešetke na boksovima, krupne konjske glave blistale su u sjaju svetiljki s plafona.

Morala je da se istinski napregne da ponovo ne pozove Johanu i zamoli je da još jednom proveri ulazna vrata; deci je uvek bio problem da ih zaključaju kako treba. Samo će se pobrinuti za Katula, odvešće se kući, istuširaće se i uvući u svoj udobni, topli krevet da se dobro naspava.

Svetlo je zatreperilo i prigušilo se.

Margo je zastala da oslušne, vireći pored boksa za pranje konja prema svlačionici.

Zgrada štale bila je tiha, ali onda je čula brzo zveckanje, kao da se nešto metalno kotrlja po podu.

Okrenula se, ali buka je prestala. Nije mogla da odredi odakle je dopirala. Margo se naslonila na jedan boks i pogledala prema glavnim vratima. Ponovo je čula zveckanje i sada joj se sve više približavalo iza leđa.

Katul je nervozno podigao glavu, a Margo je osetila kako ju je nešto tresnulo u leđa. Mora da ju je neki od konja ritnuo, pomislila je dok je padala.

Svet je na trenutak nestao i čula je tutnjavu u ušima.

Ležala je licem prema podu, a usne i čelo krvarili su joj od udarca u beton. Osećala je čudno pečenje i zatezanje u kičmi i nanjušila neki oštar miris u vazduhu.

Kada je Margo sinulo kroz glavu da je neko upravo pucao u nju, u ušima je počelo da joj zvoni. Konji su bili uplašeni, vrpeljili su se u boksovima, naletali na zidove, toptali nogama i frktali.

Pomislila je da je pogođena metkom.

„O bože, o bože...“

Morala je da ustane, odveze se kući i kaže ćerkama da ih voli više od bilo čega drugog na svetu.

Čula je korake i osetila iznenadni nalet straha.

Čulo se škripanje, praćeno istim onim zveckanjem koje je čula ranije.

Donji deo tela joj je utrnulo, ali shvatila je da je neko vuče za noge prema vratima.

Grebla je kukovima po grubom betonu.

Margo je pokušala da se uhvati za konjske jaslje, ali bila je preslabla.

Neka kanta prevrnula se i otkotrljala.

Jakna i potkošulja zadigle su joj se na trupu.

Disala je plitko i znala je da je metak morao da je pogodi u kičmu. Kroz telo joj je strujao talas za talasom bola.

Osećala se kao da je udarena sekirom.

Dok ju je neko tako vukao po podu, Margo se osećala kao životinja koju odvlače u klanicu, kao čamac nošen vodenom strujom, kao balon koji lebdi iznad polja.

Znala je da se ne sme predati, da mora nastaviti da se bori, ali sada je bila toliko slaba da više nije mogla držati podignutu glavu.

Grubi pod iskidao joj je lice, i poslednje što je spazila pre nego što je izgubila svest bio je klizavi trag krvi po podu.

Lisa je stajala leđima okrenuta prozoru, spustivši hladnu čašu na prozorsku dasku. Bila je ponoć, a ona i dvojica muškaraca bili su u jednospratnoj vili u Rimbu, pedesetak kilometara severno od Stokholma.

Jedan od muškaraca bio je pedesetih godina i nosio odelo i svetloplavu košulju. Kratka kosa bila mu je proseda na slepoočnicama, a vrat mu je izgledao ukočeno. Bacio je praznu posudu za led u sudoperu, sipao džin u bokal i dolio tonik.

Drugi muškarac bio je u ranim dvadesetim, širokih ramena i visok. Glava mu je bila obrijana i pušio je cigaretu na muštiklu.

Lisa je nešto rekla i rukom pokrila usta kada se nasmejala.

Stariji od dvojice muškaraca izašao je iz kuhinje i trenutak kasnije upalilo se svetlo u kupatilu. Njegova senka videla se spolja kroz tanke zavese.

Lisa je upravo napunila dvadeset devet godina; nosila je kariranu suk-nju i srebrnastu košulju koja joj se zatezala na grudima. Kosa joj je tamna i sjajna. Lisa je rođena sa rascepljenom usnom i ima bleđi ožiljak iznad usta.

Mlađi muškarac ubacio je popušenu cigaretu u konzervu od piva, prišao Lisi i pokazao joj nešto na telefonu. Uz osmeh je posmatrao njenu reakciju, rekao nešto pa joj sklonio pramen kose sa obraza.

Ona je podigla pogled do njegovih očiju i propela se na prste da mu ovlaš poljubi usne. Njegovo lice postalo je ozbiljno i osvrnuo se prema hodniku pre nego što se nagnuo prema njoj za dug poljubac.

Saga Bauer gledala je na displeju kamere kako mlađi muškarac poseže ispod Lisine sukneje i hvata je između nogu. Saga je već sat snimala vilu iz susednog vrta, popevši se na ručna kolica pored visoke ograde. Svetlost se kroz velike prozore u kuhinji i dnevnoj sobi prosipala na stabla borova i šišarke raštrkane po travi.

Stariji muškarac ponovo se pojavio i zastao na vratima, a drugo dvoje prestali su da se ljube i krenuli su prema njemu.

Saga je spustila teleobjektiv na ogradu da bi dobila oštrij sliku, ali ono troje već su izašli u hodnik.

Lisin muž bio je u istoj klasi sa Sagom na policijskoj akademiji i posle diplomiranja pristupio je policiji Normalma. Sumnjao je da ga žena vara dok on radi u noćnoj smeni, ali još je nije suočio s tom optužbom. Umesto toga javio se detektivskoj agenciji u kojoj je Saga sada radila. Ona ga je već

na prvom sastanku upozorila na to da možda, zapravo, neće želeti da zna istinu, ali ju je svejedno unajmio.

Lisa i dvojica muškaraca sada su stajali tačno ispred neosvetljene spavaće sobe. Saga nije mogla da vidi šta rade, ali njihove senke poigravale su po zidnoj lajsni i kroz otvorena vrata.

Još jednom je proverila da li kamera i dalje snima.

Jedan od muškaraca uključio je podnu lampu pored noćnog stočića. Sve troje počeli su da se skidaju, a Lisa je stajala leđima okrenuta prozoru. Svukla je gaćice i počela se po desnoj polutki stražnjice. Od hulahopki joj je ostao trag oko struka i Saga je mogla da vidi modricu na jednoj njevoj potkolenici.

Zidovi su bili boje meda, a ogromni krevet imao je ukrasno mesingano uzglavlje. Jaka svetlost lampe blistala je na staklu uokvirene fotografije boksera Džordža Formana, ali, kada je mlađi od dvojice muškaraca seo na ivicu kreveta, zaklonio je najveći deo svetlosti.

Stariji muškarac je legao i uzeo kondom iz gornje fioke noćnog stočića. Lisa mu je prišla, opkoračila ga i sačekala da bude spreman.

Rekla je nešto, a on je dohvatio žuti jastučić s poda i podmetnuo ga ispod kukova.

Lisa se nagnula napred i poljubila ga u grudi i usne. Baš kada je trebalo da prodre u nju, njeno lice ponovo je nestalo u senci.

Mlađi muškarac i dalje je sedeo na ivici kreveta, pokušavajući da postigne dovoljnu erekciju da navuče kondom.

Podna lampa pored kreveta počela je da se njiše u ritmu s Lisinim pokretima, od čega su se zlataste rese na abažuru tresle.

Saga je strpljivo čekala da njeno lice ponovo postane vidljivo. Ako ne uspe da snimi njeno lice za vreme samog seksualnog čina, Lisa uvek može poricati da je bila neverna. Mogla je da iskaže kajanje što se poljubila s drugim muškarcem i da tvrdi da je otišla iz kuće baš pre nego što je neka druga žena stigla.

Poricanje i laganje uvek idu podruku.

U kući iza Sage uključilo se svetlo.

Lisa je zastala, položila ruku na rame mlađeg muškarca i nešto mu rekla. Dohvatila je bočicu ulja za masažu s drugog noćnog stočića.

Lisa je i dalje sedela opkoračivši starijeg čoveka, ali se nagnula napred kada se onaj mlađi popeo na krevet.

Butine su joj se zatresle kada je prodro u nju otpozadi. Sve troje bili su potpuno nepomični na trenutak, a onda su dvojica muškaraca polako počeli da se pomeraju.

Svetlost i dalje nije bila dovoljno dobra.

Saga je čula kako neko hoda po travnjaku iza nje i osvrnula se preko ramena. Komšija ju je primetio.

„Ovo je privatni posed“, povikao je. „Ne možeš da...“

„Policija“, oštro je rekla ona, okrećući se ka njemu. „Ne približavaj se.“

Čovek je imao sede brkove i nosio je lovački prsluk, i prišao joj je s napatim izrazom na licu.

„Mogu li da vidim tvoju legitimaciju?“

„Za minut“, odgovorila je Saga, ponovo se okrećući prema kameri.

Svetlost je sinula preko trojke na krevetu, bacajući senku na prašnjavi prozor. Lice mlađeg čoveka povremeno se videlo iz profila, njegov nos i stegnuta usta. Vlažna koža sijala je pod svetlošću lampe, savijeni vrat i napregnuti mišići butina.

„Pozvaću policiju“, zapretio je komšija.

Jedno od njih troje udarilo je o noćni stočić, od čega se lampa preturila i pala na pod.

Lisino lice iznenada je bilo preplavljeno svetlošću, usta su joj bila otvorena, a obrazi zažareni. Nešto je rekla i zatvorila oči, blede grudi su joj se tresle, a kosa joj se njihala preko lica.

Saga je sve to snimala još neki trenutak pre nego što je pritisnula dugme za zaustavljanje, spustila poklopac na objektiv i sišla s kolica. Komšija se izmakao od nje, držeći telefon prislonjen na uvo, a ona je podigla sada već nevažeću legitimaciju Službe bezbednosti baš kada je komšija dobio operatera na centrali.

Prošla je pored njega i krupnim koracima produžila preko travnjaka, uspentrala se preko ograde i krenula putem dole prema doku, gde je ostavila motocikl pored kanti za smeće.

Kada je spakovala kameru, pozvala je šefa i zagledala se u glatko kamenje i tamnu vodu.

„Henri Kent“, javio se on.

„Izvini što zovem ovako kasno“, rekla je ona, „ali hteo si da ti podnesem izveštaj...“

„Tako mi poslušemo“, prekinuo ju je on.

„U redu, pa, završila sam ovde, sve imam snimljeno.“

„Odlično.“

Sagina plava kosa bila je vezana u konjski rep, i uprkos tamnim podočnjacima i dubokim borama na čelu, i dalje je bila upečatljivo lepa.

„Pitala sam se... Pošto je ovoliko kasno, da li bih mogla da donesem kameru ujutro?“

„Treba da je doneseš sada.“

„Reč je samo o tome da moram ustati rano da...“

„Šta ne kapiraš u ovome?“; rekao je on, povisivši ton.

„Ništa, samo sam...“

Saga je začutala shvativši da je prekinuo vezu. Uzdahnula je i ubacila telefon u unutrašnji džep jakne, zakopčala ga, stavila kacigu i sela na motocikl pa se izvezla s parkinga i jurnula niz put.

Pošto je toliko dugo bila na odsustvu, nije više želela da se vraća na posao u Službu bezbednosti. Umesto toga konkurisala je za Nacionalnu kriminalističku jedinicu. Javili su joj se iz kadrovske službe da joj kažu da su, iako trenutno nemaju slobodnih mesta u službi, veoma zainteresovani za ono što Saga može da ponudi i izneće njen predlog upravi.

Uskoro se ispostavilo da je Saga, koliko god se osećala spremno da se vrati na posao, morala prvo dobiti odobrenje od psihologa u Centru za krizne situacije i traume. Dok je čekala, radila je za Detektivsku agenciju Kent, uglavnom istražujući bračna neverstva i vršeći pozadinske provere podataka. Osim toga, provodila je skoro sve slobodno vreme kao asistent za dvoje dece sa Daunovim sindromom.

Saga je živela sama, ali je trenutno spavala sa anesteziologom koji je brinuo o njenoj polusestri u bolnici Karolinska u Hudingeu pre malo više od tri godine.

Bilo je pola četiri ujutro kada se parkirala ispred prostorija detektivske agencije na Nora Stašungatanu, otkucala šifru i popela se liftom na treći sprat. Otključala je vrata i isključila alarm. Iz navike, Saga je pogledala tacnu s poštom odmah iza vrata i našla paketić na kome je bilo ispisano njeno ime. Ponela ga je u svoj boks u zajedničkoj kancelariji, spustila ga na sto i sela. Kada je uključila kompjuter i prijavila se u sistem, izvadila je memorijsku karticu iz kamere, ubacila je u čitač, prebacila snimak u kompjuter i snimila ga.

Saga je bila umorna i pogled joj skretao prema prozoru, prema kasnom noćnom saobraćaju, ulicama, mostovima i blistavo osvetljenim ulazima u tunele.

Brujanje kompjutera vratilo ju je u sadašnjost i ustala je, zaključala kameru u sef pa se vratila u svoj boks.

Očiju otežalih od manjka sna, strgla je smeđu lepljivu traku s paketa i otvorila ga. Prinela ga je ispod stone lampe, gurnula ruku unutra i izvukla nešto što je podsećalo na zgužvan dečji crtež.

Saga je razmotala papirnu lopticu i unutar nje našla mali svežanj od vate i čipke.

Olovkom je sklonila tanku vrpcu i izvadila mali sivi predmet. Metalnu figuricu, visine ne veće od dva centimetra.

Metal je mutno sijao na svetlosti.

Saga je nagnula lampu i videla da je to figurica čoveka čupave brade u zimskom kaputu.

3

Razbijeno staklo krckalo je ispod Joninih nogu dok je polako prolazio kroz hotelsku sobu. Na prozoru, čovek izboranog lica njihao se napred-nazad, slomljenog vrata.

Prednji deo košulje bio mu je taman od krvi iz duboke rane koju je napravila omča.

Sićušne krhotine stakla bile su razbacane po prozorskoj dasci iza njega.

Njegov poslednji šapat odjekivao je u Joninim ušima. Reči su se uvijale oko njega kao zmije.

Jona je znao da je čovek mrtav, da su mu vratni pršljenovi prekinuti, ali je i dalje osećao da mu mora opipati puls.

Upravo je posegnuo da mu dodirne vrat kada je čuo zvonjavu.

Jona je otvorio oči i dohvatio mobilni telefon s noćnog stočića, i tiho se javio pre drugog zvona.

„Izvini što zovem ovako kasno“, rekao je neki muški glas.

Jona je ustao iz kreveta. Video je kako Valerija otvara snene oči i pomi-
lovaio ju je po obrazu pre nego što je pošao u kuhinju.

„O čemu je reč?“, upitao je.

„Ovde je Valid Mohamad iz Stokholmskog južnog sektora. Supruga Margo Silverman, Johana, zvala je hitnu službu noćas u pola jedan. Rekla je da je Margo otišla na jahanje u štale u okolini Gustavsberga oko devet i da je trebalo da se vrati pre ponoći. Johana nije mogla da ostavi decu samu kod kuće, ali je brinula da je Margo možda doživela nesreću, pa je dispečer iz centrale uputio jednu našu jedinicu tamo. Upravo smo se čuli s policajcima koji su poslali... Nisu našli Margo, ali izgleda da je na podu u štali bilo mnogo krvi... Ne znam, mislio sam da bi možda želeo da znaš za to.“

„Odmah krećem tamo“, rekao je Jona drugom policajcu. „Možeš li da se pobrineš da niko ništa ne dira? To je važno; reci kolegama da ne diraju ništa dok ja ne stignem tamo. Ja ću preuzeti i dovešću svog tehničara.“

Prekinuo je vezu i pozvao svog starog prijatelja Eriksona.

Bilo je dva sata i pet minuta, a prva patrolna kola stigla su do štala pre četrdeset pet minuta.

Prošlo je devedeset pet minuta otkad je Johana pozvala hitnu službu.

Jona je znao da nema svrhe postavljati bilo kakve blokade na putu. Sada su mogli samo da pretraže na licu mesta i pokušaju da shvate šta se moglo dogoditi.

„U redu“, prošaputao je Erikson.

„Znam da te muče leđa, ali ja...“

„Ne brini.“

„Jednostavno, potreban mi je naš najbolji tehničar za ovo“, objasnio je Jona.

„Ali on se nije javio, pa si umesto njega pozvao mene, zar ne?“, rekao je Erikson u pokušaju da sakrije nervozu.

Dogovorili su se da se nađu na skretanju prema štalama i Jona se vratio u spavaću sobu i počeo da se oblači. Valerija je ustala iz kreveta u tankoj spavaćici pa nabacila džemper preko ramena.

„Šta se dešava?“, upitala je.

Jona je na ruku stavio sat koji mu je poklonila njegova ćerka Lumi. Kupila ga je, jer je mislila da broččanik ima istu nijansu sive kao njegove oči.

„Upravo sam primio poziv“, rekao je on, zakopčavajući pantalone. „Moram da idem, to je...“

Začutao je, a ona ga je pogledala u oči.

„Neko koga poznaješ“, dovršila je ona umesto njega.

„Da, to je Margo. Otišla je na jahanje i nije se vratila kući“, rekao je Jona dok je uzimao košulju.

„Šta su rekli policajci koji su primili poziv?“

„Našli su auto. A u štali je bilo krvi.“

„Bože...“

„Znam.“

Jona je požurio do ormarića s oružjem, otkucao šifru i izvadio *kolt kom-bat*. Ubacio ga je u futrolu i prikačio je remenjem dok je izlazio u hodnik. Valerija je došla za njim, brzo ga poljubila i zaključala vrata za njim dok je trčao prema liftu.

Dok je čekao da se vrata garaže otvore, Jona se setio kada je prvi put sreo Margo. Bila je trudna, tek unapređena u glavnog detektiva, i s dobrodošli-com ga je primila u svoju istragu uprkos činjenici da više nije bio policajac.

Izvezao se uz rampu na usku zadnju ulicu, skrenuo levo na Sveavegen i pojurio prema Tunelu Klara.

Na ulici skoro da nije bilo drugih vozila u ovo doba noći.

Centar Stokholma nestajao je u daljini iza njega. Visoke zgrade i jarko osvetljeni tržni centri promicali su pored, kao i industrijske zgrade, stambeni kvartovi i bezbrojni mostovi iznad zaliva i rukavaca.

Kao glavni detektiv u Nacionalnoj kriminalističkoj jedinici, Jona Lina rešio je više složenih slučajeva ubistva nego ijedan drugi policajac u severnoj Evropi.

Pored skretanja prema štalama bila su parkirana dvojica patrolna kola, po jedna s obe strane puta. Njihova plava svetlost sevala je preko drveća i asfalta, zbog čega je izgledalo kao da su ispod vode.

Eriksonov kombi bio je parkiran preko puta. Forenzički tehničar živeo je u Gustavsbergu, samo pet minuta vožnje odavde.

Jona je skrenuo pored ivice drumca, izašao da pozdravi kolege i zamolio ih da razvuku policijsku traku preko skretanja.

Noćni vazduh bio je svež i sve je bio mračno i tiho. Osim štala, ovde nije bilo ničega; ničega osim šuma i livada.

Jona je video Eriksonovo glomazno obličje kako prolazi kroz jarku svetlost farova. Forenzički tehničar stajao je pored tragova guma u pesku; ostavila su ih vozila koja su preprečila put do Ingarevegena. Sipao je tečni gips u svaki od tragova.

„Postoji nada da je sve ovo nesporazum“, promrmljao je.